www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Jussi Adler-Olsen
SYV M2 MED LÅS

Copyright © Jussi Adler-Olsen and JP/Politikens Hus A/S 2023
All rights reserved.
Originally published in Denmark in 2023
Published in Agreement with Politiken Literary Agency 20XX
Translation Copyright © 2026 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-06311-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

JUSI ADLER-OLSEN

PROZOR BEZ KLJUČA

Preveo Mirko Bižić

VULKAN
IZDAVAŠTVO
Beograd, 2026.

Posvećeno Luiju,
našoj predivnoj loptici energije

PROLOG I

2005.

„Ponovo ovo sranje?“ Anker je naglo otvorio vrata sa suvozačke strane i posegnuo rukom preko vetrobranskog stakla. „Ne mogu ništa da vidim kada je postavljeno pod ovim uglom.“

„Da pogađam“, progunđao je Hardi sa zadnjeg sedišta. Pogledao je u nalepnicu kojom je Anker mahao. „Dobro, ta je nova“, nastavio je. „*Tri musketara*. Naše kolege u stanici postaju kreativne.“

„Samo nam zavide što smo nas trojica tako dobar tim, Hardi“, rekao je Karl sa vozačkog sedišta. „Hej, gledajte ovamo.“ Pokazao je preko ulice. „Oni tipovi što stoje malo dalje od puta. Onaj s leve strane, zar to nije onaj s nožem kog tražimo?“

Hardi se nagnuo napred između sedišta. „Ne, to je njegov brat. Ali to znači da će i on verovatno stići za minut.“

„Pa, ako smo mi tri musketara, prokleto je sigurno da ja neću biti ona pobožna pičkica Aramis, iako sam najniži“, jetko je rekao Anker.

Karl je odmahnuo glavom. „Zašto ne? Znaš, Aramis je pomalo i šarmer.“

„Jok, to je onaj krupni, pijanac“, ubacio se Hardi. „Što bi očigledno trebalo da budem ja.“

Dvojica ljudi na prednjim sedištima počeli su da se kikoću. Hardi i ženski pol – to je bila posebna problematika.

„Hej, šta je bilo? Mislite da ja ne znam kakav sam?“, progunđao je Hardi. „Žene! One su same po sebi dovoljne da te izlude.“

„Ipak, nije baš da imaš na šta da se žališ, zar ne?“, odvratio je Anker. „Mina je prelepa.“

Karl nije skretao s puta, trudeći se da ne reaguje. Nije ovo bilo prvi put da Anker kaže upravo ono što je Karl mislio.

„Da, jeste, i ona to zna.“

Odjednom se začula vika sa trotoara sa druge strane ulice, i Hardi je malo spustio prozor. „Muka mi je što Mina flertuje sa svakim tipom kog sretne. Uključujući i vas dvojicu."

Anker se okrenuo da ga pogleda. „Joj, bu-hu-hu, jadni mali Hardi. Vama je uspelo. A ne kao sa mnom i Elizabet. Mislim da ću već za koji dan morati da zamolim nekog prijatelja da spavam na njegovoj sofi."

„Znaš da si uvek dobrodošao kod mene, zar ne Ankere?", rekao je Karl.

„Ili kod nas", dodao je Hardi.

Anker je stegnuo Karlu rame. „Hvala, momci. E, to je prava gostoljubivost s vaše strane!"

„Mislim da je to sada on", rekao je Hardi.

„Da li se ti to šališ? To je njegova ženska. Verovatno nikada pre nisi video ženu u pantalonama, zar ne?", podrugljivo se umešao Anker. „Dobro, Karle, reci mi koliko ste već ti i Viga rastavljeni? Sigurno se uskoro razvodite?"

Karl se prigušeno nasmejao. Viga je bila najneshvatljivije stvorenje na svetu. Nijedan muškarac sa zrnom zdravog razuma nije mogao da tvrdi kako je ona žena za brak dok nas smrt ne rastavi, ali potpuno odustati od nje – to bi moglo biti korak predaleko.

„Znači nadaš se da ćeš ponovo biti slobodnjak, Ankere?", upitao je Karl. „Ili već imaš drugu kombinaciju?"

Anker se iskrivljeno osmehnuo. „Uvek! Upoznao sam nekoga. Baš je divlja, puna iznenađenja, mislim, znate taj tip žene."

Karl je klimnuo glavom. Iznenađenja su bila i Vigina specijalnost.

Anker je prenaglašeno namignuo. „Da vam kažem, ona svakako zna kako da muškarcu ponudi nešto što ne može da odbije. Ona će mi doći glave, ako ne budem oprezan."

Hardi je odmahnuo glavom i otvorio vrata. Nešto mu je privuklo pažnju.

O, ma stvarno? Pomislio je Karl. Ova informacija od Ankera bila je novost za njega, ali uvek je bilo ovako kada su njih trojica zajedno na dužnosti. Jedina razlika između njih i napaljenih tinejdžera bila je u godinama. Nijednom drugom timu u stanici nije išlo dobro kao njima, to je bilo sigurno.

„Zvuči kao da je opasna", zaključio je Karl. „Veoma intrigantna. Dakle, ko je ona, Ankere?"

Činilo se da je Anker na trenutak odlutao u mislima, kao da je već u raju i približava se zabranjenom drvetu.

Onda se osmehnuo, a to je bio osmeh koji bi razoružao skoro svaku ženu. „Ti već znaš ko je ona, Karle!“

Hardi se iznenada pokrenuo. „Hajde, momci, imamo ga“, povikao je trčeći preko ulice.

PROLOG II

Subota, 26. decembar 2020.

„Imaš li muda da ponoviš ono što si upravo rekao, Edi? Imaš li, govno malo?“

Edi Jansen je spustio pogled, pokušavajući da ne provocira čoveka, ali svejedno je dobio udarac.

„Imali smo dogovor, zar ne? Pa kako bi bilo da ga se držiš?“, govorio je čovek, dok se cviljenje u Edijevom uhu pretvaralo u krештanje.

Edi je oprezno klimnuo glavom. Iskreno se nadao da uspeva da sakrije svoje očajanje, jer je poslednje što je želeo bilo da se zameri ljudima koji su vodili celu stvar – ili njihovom predstavniku, čoveku sa očima različite boje, koji je sada sedeo naspram njega.

On mora da se drži dogovora, rekao je čovek, kao da Edi to nije i sam znao. Istina je bila da nije imao izbora, osim ako ne želi da stvari zaista krenu po zlu.

Taj jebeni dogovor!

Godinama je bio ošamućen iznosom mita koji je primao, i ko bi mogao da ga krivi za to! Plata detektiva u policiji Roterdama bila je kap u moru u poređenju sa onim što su mu ovi moćni ljudi nudili za njegove usluge i informacije. Edi je odmah ugrabio priliku i, kao što je i očekivao, bila je to laka lova. Njom je plaćao udobniji život: poklone za svoju devojku i kasnije za njihovu ćerku, rate za vikendicu, čamac i auto. Od tog trenutka više nije bilo finansijskih briga, ni briga koje ga drže budnim preko noći.

A ipak, došao je trenutak za naplatu. Naravno da je došao.

Već neko vreme odgađao je posao koji je čovek ispred njega sada zahtevao da bude završen. U poređenju sa drugim stvarima, bilo je nečega neporecivo nepopustljivog u vezi sa ovim. Ovo je bilo na nekom drugom nivou. A mada mu je bog bio svedok da je bio lenj i aljkav tokom godina,

uvek se nekako snalazio, i činilo se da se zahtevi njegovih poslodavaca smanjuju. Pa čega onda treba da se plaši, pomislio je.

Edi je pokušao da umiri drhtave ruke. Da li je pravi problem bio u tome što je postepeno izgubio hrabrost da izvršava dobijena naređenja? Ne, ovo nije bilo dobro – ruke su nastavile da mu se nekontrolisano tresu. Ovo je moglo da ga košta svega.

Duboko je udahnuo i skoro prošaptao, i dalje spuštenog pogleda, „Mi… ne, hoću da kažem *ja* obećavam da ću ga srediti. Biće kao što smo se dogovorili, možeš računati na to."

Podigao je glavu i zagledao se pravo u cev pištolja, koja mu je sekundu kasnije prislonjena na čelo.

Visoki čovek čvrsto je držao pištolj. Lice mu je bilo bezizražajno, glas ledeno hladan. „Čekaš na ovo trinaest godina, a onda, baš kada se naša roba pojavi u koferu na tavanu tog tipa, ti nisi spreman. Sada nam kažeš da je tip uhapšen i ponašaš se kao da nije naročito važno što ga baš u ovom trenutku danska policija drži u pritvoru. Imaš li ikakvu predstavu koliko će jebeno smrtno ozbiljno to postati za sve nas ako on odjednom odluči da brblja?"

„Da, ali…" Zvuk zatezanja obarača naterao je Edijevo telo da se trzne.

Čovek se nasmejao. „Mali šok, ha, Edi? Kao onaj Kinez o kome sam čuo priču: naterali su sve zatvorenike da kleknu u nizu jedni pored drugih i čekaju metak u potiljak, a taj jadnik je prosto odskočio u vazduh kada je čovek pored njega ubijen. Nije baš lepa pomisao, znam, ali tebi bi moglo da se desi to isto, Edi. To ti je sada stvarnost. Ako se mi ikada nađemo u toj situaciji, nećeš znati da li je metak u cevi ili ne, razumeš li me? Dakle, diži dupe i pokaži nam šta možeš da uradiš. Nećemo rizikovati u vezi sa onim što Karl Merk zna – ili šta bi mogao odlučiti sledeće da uradi."

Edi se zagledao kroz prozor preko zatamnjenog grada Shidama i Luis Ramakerstrata, gde se na semaforu ispod solitera upalilo zeleno svetlo. Za nekoliko minuta njegova žena, Femke, vratiće se u njihov stan sa njihovim malim anđelom, nakon što je ceo dan bila sa Siri, bivšom koleginicom. Osmehnuće se gostu, a kasnije će pitati Edija ko je to bio, taj čovek koji je došao u posetu tako kasno. Ali ona nije mogla da bude uključena u taj deo njegovog života. Nikako.

„Da, naravno! Razumem." Klimnuo je glavom, oprezno odgurnuvši pištolj od svog lica. „Noćas ću se javiti Dancima."

1

KARL

Subota, 26. decembar – nedelja, 27. decembar 2020.

Teškoće u kojima se Karl sada zatekao podsećale su ga na detinjstvo, na trenutak kada je izmaglica nevinosti surovo i nepovratno podignuta sa njega. Kada je prvi put počeo sve da vidi jasnije, da oseća ubode laži. Bio je to osećaj nepravde koji mu je pekao obraz posle nezasluženog šamara. Podsećale su ga na mlađe godine, kada je njegova ljubav ostala neuzvraćena, ili kasnije godine u životu, kada se iznenada i bez upozorenja dogodila izdaja one koju je voleo.

Sve ove emocije naglo su ga preplavile istog trenutka kada mu je kolega kog je najviše cenio, šef odeljenja za istragu ubistava Markus Jakobsen, stavio lisice na ruke – stegnuvši ih mnogo čvršće nego što je bilo neophodno. Stiskale su ga još jače dok su ga odvlačili od Mone i gurali u patrolna kola koja su čekala, dok mu je ona sa vrha stepeništa davala znak da nije sam.

Hladna uteha.

Stvari su postale još gore kada je policajac na prednjem sedištu rekao vozaču da ne idu u policijsku stanicu nego pravo u zatvor Vestre.

„Hej, ne, šta to radite? To nije u redu. Zašto me ne odvezete u sigurno krilo policijske stanice?“, upitao je, ali nije dobio odgovor. Čuo je samo mrmljanje sa prednjeg sedišta, kao i da je nekoliko puta pomenuto ime Markusa Jakobsena.

Karl se oprezno nagnuo između prednjih sedišta, pokušavajući da nađe položaj u kome mu lisice iza leđa neće prekidati cirkulaciju. Sada je bilo potpuno očigledno da, iako je decenijama u stanici radio kao pas, rešavajući teške – skoro nemoguće – slučajeve, ubuduće može zaboraviti na bilo kakvu podršku od svojih kolega.

Šta je zapravo i očekivao?

Koliko je puta pratio nekoga drugog u to sumorno čudovište od zatvora? I koliko puta su zatvorenici koji su grcali od suza očajnički pokušavali da se odbrane svim što su imali… i nisu imali? Nevinost, kajanje, porodica koja ostaje iza njih – uvek uzalud, treba naglasiti. Jednostavno se moraju podneti poniženje i sramota do preliminarnog saslušanja. Svešteničke briga nije bila njegov posao. On je bio tu samo da ih preveze od tačke A do tačke B. U ovom trenutku u procesu, ti si kriv dok ne dokažeš da si nevin.

Sada, dan posle Božića 2020. godine, dok je auto prolazio mračnim i zaleđenim ulicama ukrašenim sada već nepotrebnim snežnim pahuljama i vencima zelenih grančica, Karl je pokušavao da zamisli kakvu bi odbranu uopšte mogao da iznese.

Od čega se uopšte branim? Pitao se u sebi. Uhapšen je baš kada su rešili slučaj Sisle Park i oslobodili Gordona. Ali da li je on stvarno uradio bilo šta zbog čega bi osećao krivicu? Kako su stvari došle do ovoga? Da li je u pitanju bila njegova neodlučnost da istražuje ubistva pištoljem za eksere? Njegova naivnost kada su u pitanju aktivnosti njegovog kolege Ankera Hejera? Njegove sumnje da je Anker i sam koristio drogu? Ili to što mu je glupavo učinio uslugu čuvajući kod sebe onaj kofer, a da pre toga nije pitao šta je u njemu? Što ga je ostavio na tavanu sve ove godine, nijednom i ne pomislivši na njega? Kofer je, kako se ispostavilo, bio pun teških droga, a pored toga je sadržao i vrtoglavo veliki iznos gotovine u različitim valutama. O bože, da ga je samo obio i otvorio pre nego što su ostali došli, mogao je da ga preda u stanicu. Koliko je glupo bilo od njega što je tako slepo verovao da, kada dođe stani-pani, niko neće sumnjati da se on, lojalni detektiv kakav je bio, bavio kriminalnim delatnostima. To je praktično samo po sebi bilo smrtni greh. A sada nije imao pojma šta da kaže u svoju odbranu. Znao je samo da njegove kolege u patrolnim kolima ne zanimaju izjave o nevinosti ni pozivanje na napuštene porodice. Kakve je to veze imalo sa njima! Oni bi slušali samo pokajanja, priznanja i prihvatanja kazne – ali to neće dobiti. Zato Karl ništa nije rekao dok su se vozili kroz kapije zatvora, ni dok su ga pratili do zatvorskog čuvara na prijemnom odeljenju, zimski bledog i umornog izgleda.

Pažljivo je kroz naočare sa tamnim okvirima pregledao propratnu dokumentaciju koju mu je dao jedan od policajaca iz patrolnih kola, pa

podigao pogled da se uveri da oni ne traže posebnu zaštitu u pritvoru za uhapšenog. Ovo ga je izgleda iznenadilo, pošto je dotični bio istaknuti službenik policije.

Karl je takođe bio zatečen. Nema posebne zaštite u pritvoru – šta je ovaj čovek hteo da kaže?

„Hej, slušaj", rekao je. „Prilično sam siguran da je mnogo ljudi ovde zatvoreno zbog mene. Zato…"

„Uzećeš ono što ti se daje", prekinuo ga je čuvar.

Ovo nije slutilo na dobro. A dok su Karla odvodili i tražili mu da se svuče, kolege mu nisu ni klimnule glavom u znak pozdrava.

Prosedi čuvar koji je pretresao Karla gledao ga je sa istim prezirom kao Jakobsen dok mu je čitao prava.

„Vidi, vidi! Uvaženi Karl Merk. Vidi, vidi", ponovio je bacajući odeću na gomilu. „Rekao bih da u ovom krilu zatvora ima nekoliko momaka koji će uživati u ovome. A sumnjam da u celoj ustanovi trenutno ima ijednog zatvorenika koji bi želeo da bude u tvojoj koži", nastavio je dok je gurao zatvorsku odeću Karlu u ruke.

Iako ih je očekivao, ove reči ipak su pogodile Karla jače nego što mu se dopadalo. Možda je očekivao da se otvore neka čarobna vrata i izbace gotovo rešenje u njegovo naručje? Ali činilo se da nikakvo rešenje ne dolazi.

Dok su ga vodili kroz poznate bezbojne hodnike pored oljuštenih rešetki u samo Istočno krilo – nemoguću zbrku stepenica, ograda, bezbednosnih žičanih mreža i bezbrojnih vrata – i prema ćeliji 437, poslednji zaštitni sloj njegovog oklopa je otpao i počeo je da se znoji. Sigurno je znao da će svaki naivni zaostatak osećaja za pravdu koji je možda imao nestati istog časa kada se teška vrata zalupe za njim uz zlokobno i neopozivo škljocanje.

Karlove oči letele su preko velikog, sterilnog zatvorskog krila, koje je bilo obasjano hladnim svetlom odozgo, pre nego što su ga uveli u ćeliju i okrenuli ključ u bravi sa spoljašnje strane vrata. Svojevremeno je video na stotine zatvorskih ćelija, razume se, ali nikada ranije uski crni dušek poput ovoga ispred njega nije bio *njegov* krevet. Krevet na kome će morati malo da se odmori, bez Mone pored sebe. Na kome ga rano ujutro neće probuditi njihova ćerka glavačke se bacajući na njega, i neće se probuditi s nadom da mu dan koji se budi donosi neke dobre stvari.

Karl je osmotrio oštećenu sivu tablu iznad kreveta i pročitao reči koje je prethodni zatvorenik olovkom zapisao na njoj. Slova su postepeno bledela.

Sve te reči bile su depresivne. Nije bilo nikakvog malog svetla u tami.

Upravo je utonuo u nekakav privid sna, pošto je cele noći naprezao mozak ne bi li predvideo šta će se sledeće dogoditi i šta treba da radi, kada je neko počeo da lupa na vrata, a grub muški glas povikao da oni jebeno dobro znaju ko je unutra i da će ga srediti. Onda je glas utihnuo, očigledno bar delimično zbog toga što su dvojica čuvara nekuda odvukli tog agresivnog čoveka.

Ali reči nisu mogle da bude povučene: „Sredićemo te, svinjo."

Karl se pridigao na laktove i duboko udahnuo. Znači tako. Proganjanje je započelo, pretvarajući stvarnost boravka u zatvoru u oštar osećaj olakšanja. „Srediti" je značilo „ubiti". „Svinja" je značilo da on to zaslužuje. Od sada pa nadalje, bilo je pogubno biti on. Kada se setio koliko puta je video da su stvari krenule po zlu za policajca koji je završio u zatvoru, progutao je knedlu. Sada mu je jedina nada bila da mu sud dodeli advokata koji može da ga skloni sa linije vatre, ili tako što će ga izvući napolje posle preliminarnog saslušanja ili tako što će mu obezbediti mere zaštite u pritvoru, na šta je sigurno imao pravo kao službenik policije.

A moraće i da nađe neki način da razgovara sa Rose, Asadom, a možda i sa Gordonom, ako jadni momak nije i dalje previše potresen košmarom koji se odvijao tokom Božića, kada su ga držali u zarobljeništvu nekoliko dana i za dlaku se izvukao da ga ne pogubi žena serijski ubica, Sisle Park. Njih troje moraće da se bace na posao i otkriju istinu iza ubistava pneumatskim pištoljem, pošto su se stvari tako iznenada i drastično ubrzale. Najzad, od ključne važnosti je bilo da Mona, u svojstvu policijskog psihologa, dobije dozvolu da ga posećuje češće nego što je uobičajeno za bliske članove porodice.

Slučaj koji su pokušavali da prikače njemu imao je korene petnaest godina u prošlosti. Glavni svedok – a takođe i prvoosumnjičeni, njegov nekadašnji kolega Anker Hejer – poginuo je u Amageru 2007. godine, a drugi kolega, Hardi Heningsen, ostao je paralizovan u tom istom okršaju,

kada ga je metak pogodio u kičmu. Pa ko je onda ostao da svedoči, osim treće osobe koja je učestvovala u pucnjavi – samog Karla? Da li bi Hardi mogao da svedoči? Da li bi hteo? Da li je on uopšte bio na Karlovoj strani?

Karl se sručio nazad na dušek, osećajući težinu svoje bespomoćnosti. Sranje od slučaja, eto šta je to bilo, a svi putevi vodili su nazad do Ankera Hejera, čoveka koji mu je nekada bio dobar prijatelj i kolega. Da u pitanju nije bio Anker, Karl sada ne bi ležao ovde, bio je siguran u to. Anker je bio jedan od onih policajaca koji nisu sebe videli u istoj ulozi kao Karl i Hardi do kraja života – to je bilo očigledno čak još i onda. Imao je ambicije, a za Ankera su on sam i njegove potrebe uvek bili na prvom mestu. To je bio razlog zašto ga je žena izbacila iz kuće, i zašto je uvek tražio prilike da se uspne za još jednu prečku više na društvenoj lestvici. Za Ankera je uspon u društvu značio da se dočepa novca, i to mnogo novca. Zašto Karl nije predvideo da bi to na kraju mogao postati problem? Ipak, pomisao da je Anker korumpiran, da je saučesnik u dilovanju droge – i još nečemu gorem od toga – nikada mu nije pala na pamet. Ni da će to dovesti do Ankerove smrti u nekom ćumezu bogu iza nogu u Amageru. A sada evo i njega ovde, osumnjičenog da je bio Ankerov saučesnik. Prava istina je bila da Karl nije mogao da se seti nijedne proklete stvari u vezi sa skoro bilo čim iz tog vremena.

Nikada jače nije osećao žarku želju da je njegov stari prijatelj Hardi pored njega, kako bi zajedno mogli pokušati da shvate šta se dogodilo 2007. u događajima koje su svi nazivali „slučaj pištolja za eksere". Karl je ponovo uzdahnuo. Savršeno dobro je znao da su to samo puste želje. Hardi je trenutno bio na višemesečnom alternativnom i verovatno uzaludnom lečenju u Švajcarskoj. Nije bilo mnogo šanse da će se on umešati.

U narednim satima, Karl je pokušavao da sklopi fragmente prošlosti u celinu. Kada ih je pogledao tako poslagane u svojoj glavi, shvatio je kakva je budala bio. Čuvao je Ankerovu ukradenu robu sakrivenu u koferu na svom tavanu. On i Hardi dopustili su sebi da budu namamljeni u Amager, ne obraćajući pažnju na Ankerovo mušičavo ponašanje. Propustio je da se dodatno udubljuje u ono što se dešavalo kasnije, kada su oni mehaničari u Soreu ubijeni pneumatskim pištoljem na potpuno isti način kao stric jednog od njih, Georg Madsen, starac iz Amagera. Propustio je da se dovoljno zainteresuje za ono što su žrtve zaista radile, s

obzirom na to da su njihovi životi okončani na tako ponižavajući način, ekserom zabijenim u glavu.

Karl je usmerio pogled u jednu tačku na plafonu i pokušavao da ga tu zadrži dok je prikupljao svoje izgovore. Pre i iznad svega, to da su ga Ankerova smrt i Hardijeve užasne povrede gotovo uništili. Imao je dva nervna sloma jedan za drugim i težak posttraumatski stresni sindrom, što naravno nije želeo da prizna. A povrh toga je bio jednostavno toliko jebeno lakoveran, iako to obično uopšte ne bi ličilo na njega.

U nedelju u pola devet ujutro, posle loše i teške noći, Karla su odvezli u sudnicu u centru grada i smestili u pritvorsku ćeliju. Jedva petnaest minuta pre nego što je suđenje trebalo da počne, odveli su ga u bočnu sobu u kojoj ga je čekao njegov nepoznati pravni zastupnik.

Čim je video čoveka, Karl je duboko uzdahnuo. Jedan brzi pogled na njegov iznošeni zeleni kaput i neobrijano lice rekao je Karlu da ne može očekivati mnogo pomoći s te strane. Očigledno je ovo bio jedan od onih advokata koje sud dodeljuje okrivljenom i koji su odustali od nade u slavnu i zvezdanu karijeru, u kakvu bezvezne televizijske serije navode studente prava da veruju kako ih čeka posle fakulteta. Ipak, šta je drugo i očekivao? Nema sumnje da nije postojao baš ogroman izbor advokata koji su i na raspolaganju i visokomotivisani dva dana posle Božića. A uz sve to, u nedelju.

„Je li moja supruga obaveštena da je moje preliminarno saslušanje prvo na redu danas?“

Advokat je slegnuo ramenima. „U stvari, ne znam. Čini se da je odluka upravo doneta.“ Poravnao je svoju blistavu kosu. „Ja sam Adam Bang“, predstavio se rukujući se s Karlom. „Moje dvoje dece su kod mene ovog vikenda, imaju tri i pet godina, i morao sam nekako da nateram sestru da dođe kod mene da ih čuva. Tako da ćete morati da mi oprostite zbog mog izgleda.“ Pokušao je da ispravi svoju izgužvanu kravatu. „Zapravo nisam imao vremena čak ni da se istuširam.“

Bilo je lepo od njega što je priznao.

* * *

U sudnici u kojoj će se održati preliminarno saslušanje, Karl je jednim brzim i širokim pogledom ustanovio da niko od njegove rodbine ili prijatelja iz Sektora Q neće biti prisutan. Međutim, tu su bili čitavi redovi novinara iz kopenhaških dnevnih novina, kao i policajci koji su prisustvovali njegovom hapšenju. Među njima su verovatno bili i pripadnici Policijske službe za prigovore, ili PSP. Oni će biti odgovorni za nastavak istrage, pošto je pretpostavka bila da je Karl, kao i Anker Hejer, prekršio zakon za vreme koje je proveo u službi. Karl je tražio prijateljska lica na crnim stolicama na galeriji za publiku, ali je našao samo jedno: lice narednice Bente Hansen. Primetila je njegov pogled i brzo klimnula glavom uz oprezan osmeh, ali Karl je s nelagodom oborio oči. Bio je istinski dirnut što je došla ovamo zbog njega. Možda bi trebalo da kaže Rose kako Sektor Q može da računa na nju da im pomogne.

„Šta se, dođavola, dešava?", šapnuo je svom advokatu. „Zašto su novinari ovde? Moramo da se otarasimo tih piskarala. Znaš li kako su saznali za moje hapšenje?"

Karl se nagnuo prema Markusu Jakobsenu, koji je sedeo iza njega u prvom redu na galeriji. „Da li je ovo tvojih ruku delo, Markuse?" Pokazao je glavom na novinare koji su već nešto zapisivali u svoje beležnice.

Šef odeljenja za ubistva odmahnuo je glavom. „Ne, bojim se da je to jednostavno zbog glasina o tebi. Čuo sam da je informacija došla iz zatvora Vestre. Što je žalosno, razume se." Nije mogao čak ni da pogleda Karla u oči ili izgovori njegovo ime. U prostoriji je bilo veoma hladno, kao da je napunjena slomljenim ledom. Karl se nikada nije susreo sa ovakvim upadljivim razočaranjem.

Ali on nije hteo da ga pusti da se tako lako izvuče. „O, stvarno? Zašto me onda, dođavola, nisi zadržao u stanici prošle noći? Čitav ovaj cirkus mogao je da se izbegne."

Markus se okrenuo prema šefu odeljenja za narkotike Lejfu Lasenu, s nadimkom Pas Tragač, koji je sedeo pored njega. Lasen mu je šapnuo nešto na uho.

„Pritvorsko odeljenje u stanici je u poslednje vreme namenjeno samo stranim državljanima, eto zašto", kratko je odgovorio kada su im se oči najzad srele.

To je bio drugi put u poslednja dvadeset četiri časa da je Karl poželeo da ga udari.

Onda je tužilac ušao i seo na svoje mesto. Jasno se videlo da bar on nije preskočio jutarnje tuširanje. Činilo se da čovek hoda u oblaku parfema, mirisnom kao odeljenje za lepotu u robnoj kući *Magasin du Nord*.

Sudija koji je zatim ušao i smestio se na klupu dok su svi drugi ustajali, bio je nepoznat Karlu, kao i njegov pravobranilac i javni tužilac.

Zasedanje je bilo kratko. Tužilac je bio suv kao šljunak u letnji dan i brbljao je svoju izjavu kao da vežba za danski šampionat u repovanju. Karl je jedva imao vremena da ponovo pročita šta je u tekstu na ekranu s njegove strane rečeno o pritvoru kada je tužiočevo izlaganje završeno. Njegov advokat ustao je veoma sporo, ispravio leđa sa onoliko autoriteta koliko mu je njegov izgužvani kaput dozvoljavao da prikaže, i zatražio zatvoreno zasedanje. Bez štampe. Sudija ga je na trenutak posmatrao, pa zatim Karla, i na kraju odmahnuo glavom, kao da su tražili flašu šampanjca i činiju kavijara. Međutim, izdao je nalog kojim je zabranio medijima da objavljuju ime optuženog, što je navelo većinu novinara da ustanu i izađu iz sudnice uz ljutito i glasno negodovanje. U čemu je bila svrha da zabrane objavljivanje njegovog imena kada su se vesti ionako već proširile po celom gradu, i kakva je korist od toga da budu izbačeni napolje? Zar nije u interesu optuženog bilo da oni pošteno i objektivno izveštavaju o slučaju?

Ali negodovanje im nije donelo nikakav rezultat. S obzirom na zabrinutost za bezbednost ovog istaknutog policajca, nije moglo biti drugačije.

Karl je s odobravanjem klimnuo glavom sudiji, a tužilac je razgovetnim glasom počeo da izlaže slučaj, na takav način da je Karl zinuo od čuda. Bio je optužen za ubistvo – ili pomaganje pri izvršenju i podsticanje na ubistvo – korupciju, krađu i dilovanje droge. Karl nije mogao da nađe smisao ni u čemu od toga, iako je svaka od optužbi bila praćena obrazloženjem. Opet se osvrnuo prema šefu odeljenja za ubistva, koji je hladno pratio razvoj događaja.

Karl je odmahnuo glavom i nagnuo se prema svom advokatu. „Ovo je ogoljena laž od početka do kraja. Sve je grubo izokrenuto", prošaptao je, ali advokat ga je utišao pokretom ruke, pokušavajući da se koncentriše na ono što je tužilac govorio.